

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **F. R.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. OAM-756/ZA-ZA10-ZA08-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobce požádal dne 29. 10. 2020 o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti dne 5. 11. 2020 uvedl, že v ČR je od roku 2011. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, poprvé tak učinil v roce 2019. Jako důvod žádosti uvedl, že měl na Ukrajině spory s manželkou. S manželkou už není v kontaktu, ona si prý našla někoho jiného. Žalobce se nemá na Ukrajinu kam vrátit. V roce 2010 měl i nějaké potíže s ukrajinskou policií. Ukradli s kamarádem nějaké dřevo. On pak odjel do ČR. Neví, jak to dopadlo. Manželka jej také asi před třemi lety zažalovala kvůli výživnému, které sice posílá, ale nemá, jak to dokázat.
2. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 2. 2011 rozhodl, že žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že jde o již druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na základě porovnání důvodů v obou žádostech žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, jako uvedl v průběhu řízení o své první žádosti. Ohledně údajně nové skutečnosti, tj. že byl před třemi lety manželkou zažalován za neplacení výživného a také zmíněnou krádež dřeva žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti byly již žalobci známy v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti, tudíž je měl uvést již tehdy. Jeho vinou tedy tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání v řízení o jeho první žádosti. Na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posouzena jeho první žádost, tj. od 9. 9. 2019, případně od skončení řízení u Nejvyššího správního soudu k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. ČR považuje Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti za tzv. bezpečnou zemi ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodnila opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav žalobce z návratu do vlasti.

Obsah žaloby

3. Žalobce nejprve obecně uvádí, že byly porušeny § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Uvádí, že jeho žádost neměla být posouzena jako nepřípustná a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále namítá, že si žalovaný neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu, aby mohl kvalifikovaně posoudit, zda například v mezidobí nedošlo ke změně poměrů. Odkazuje přitom na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96. Žalovaný v napadeném rozhodnutí se zprávami o zemi původu, které žalovaný založil do spisu, nepracuje, neodkazuje na ně a není zřejmé, jaké informace z nich využil. Žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti, aniž by ale přiblížil, jaké konkrétní důvody ho k tomu závěru vedly. Z použitých zpráv o zemi původu nelze

dovodit, zda nedošlo v zemi původu ke změně situace ve vztahu k žalobcem tvrzeným azylovým důvodům, neboť se jedná o zprávy vypracované samotným žalovaným, tudíž nemohou plně sloužit k účelům individuálního posouzení žádosti.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu již podruhé, a odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2019, č. j. 5 Azs 210/2017 - 23, který dle něj aprobuje postup žalovaného. Zprávy Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) splňují kritéria požadovaná judikaturou a byla vypracována v souladu s pokyny EU. Dále žalovaný rekapituluje obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný také odkazuje na usnesení NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 231/2020 - 38, z něhož dovozuje, že nebylo jeho povinností znovu komplexně vyhodnotit situaci v zemi původu.

Posouzení věci krajským soudem

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
6. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů žalovaný přistoupil k zastavení řízení. Pokud žalobce namítá, že není zřejmé, jaké konkrétní důvody žalovaného vedly k zastavení řízení, respektive k tomu, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany tvrzené žalobcem znovu nepřezkoumával, zřejmě napadené rozhodnutí příliš pečlivě nečetl, neboť právě to je podstatou jeho odůvodnění.
7. Žalovaný řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, tedy pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nepřípustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) žalovaný spatřoval v tom, že podle něj šlo o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, v níž žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, která nemohl uvést v předchozím pravomocně skončením řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). Za takové skutečnosti, které žalobce mohl uvést již ve své první žádosti, žalovaný označil podání žaloby na výživné manželkou před třemi roky i tvrzené potíže s ukrajinskou policií kvůli krádeži dřeva v roce 2010. Tyto skutečnosti se dle žalovaného netýkaly případných změn v zemi původu, tím méně takových, které by svědčily o pronásledování či vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Soud považuje toto odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti v tomto směru za nedůvodnou.
8. Pokud jde o věcnou stránku námítky, soud se ztotožňuje s žalovaným, že opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla nepřípustná.
9. Jak uvedl NSS např. v usnesení ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020 - 38: *„Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho, přičemž konsekventně vychází z toho, že je třeba, aby v daném případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít*

určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“

10. V nyní posuzované věci žalobce uvedl v opakované žádosti tvrzení, která již mohl uvést ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr učinil již žalovaný, přičemž žalobce v žalobě proti tomuto závěru nijak nebrojil (netvrdil například, že tyto skutečnosti ve své první žádosti uvést nemohl). Jedná se tak o skutečnosti, které žalobce mohl učinit předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany již v předchozím řízení ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a tudíž nemohou založit přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Soud nepřehlédl jistý rozdíl mezi oběma žádostmi. Zatímco podstatou první žádosti byly tvrzené problémy se sousedem, který mu měl vyhrožovat kvůli poměru žalobce s manželkou souseda, v druhé žádosti žalobce obecně označuje za důvod podání žádosti spory, které měl doma na Ukrajině s manželkou. Nejedná se tedy o „naprosto stejné motivy“ odchodu z vlasti, jak uvedl žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí (byť nelze vyloučit jistou příčinnou souvislost mezi nimi). Nicméně i tvrzené problémy, které měl žalobce s manželkou v době společného soužití (tedy před svým odchodem v roce 2011), zcela jistě mohl uvést v rámci řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2019. Tedy ani tento důvod nemůže založit přípustnost jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Pokud jde o námitky ohledně zpráv k zemi původu, žalovaný do správního spisu založil Informace OAMP k Ukrajině ze dne 25. 4. 2020, Informace MZV ze dne 19. 8. 2019 a Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020, vypracované OAMP.
13. Žalobce v žalobě namítá, že si žalovaný neobstaral dostatek relevantních informací o Ukrajině, ale nijak tuto námitku nekonkretizoval, zejména tedy, v jakém ohledu jsou tyto podklady nedostatečné, neaktuální či nepřesné. Soud naopak považuje v kontextu posuzované věci tyto podklady za postačující. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které tvrdil žalobce, se ostatně primárně týkaly jeho soukromého života a jeho nejbližšího okolí (manželka), nikoliv například vývoje konfliktu na východě Ukrajiny a vůbec politicko-bezpečnostního vývoje země. Konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žadatelem uváděné skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, má soud za příléhavé a dostačující v této věci (srov. usnesení NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 231/2020 - 38 a ze dne 16. 1. 2019, č. j. 4 Azs 319/2018 - 38). Ostatně žalobce v žalobě ani netvrdí, že k nějaké relevantní změně situace oproti předchozímu řízení došlo.

14. Sama skutečnost, že některé zprávy byly vypracovány žalovaným, resp. OAMP, neznamená, že tyto zprávy nemohou být spolehlivým podkladem pro správní řízení. Ostatně OAMP v nich vychází z řady zdrojů (neziskové organizace, tisk), které jsou ve zprávách citovány. Žalobce přitom opět neuvedl, v čem jsou tyto zprávy vypracované OAMP chybné, nedostačující či neaktuální.
15. Soud tak uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
16. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. června 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce